ב"ה, גליון לב אייר תשל"ט
וועד העולמי ללימוד תורה לשמה
ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א
מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

~~~~~~

ספר השל"ה הקדוש - הקדמה לתורה שבכתב - הקדמה

דכל שעה שאדם לומד תורה לשמה התורה של מעלה מתחברת להקב"ה

חלק שני:

ונקרא שמו:

שני לוחות הברית:

קונטרס זה הנני מחבר בעזרת השם יתברך, מוצא שפתי אשמור שתי הבטחות שהבטחתי לחבר. אחת במסכת שבת בענין גודל המצוה שציוו רז"ל להשלים פרשיותיו שנים מקרא ואחד תרגום, ובודאי הכוונה היא ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים, על כן צריך האדם לידע ולהתבונן בכל פרשה ופרשה ולהבין ענין המצוות הכתובות בזאת הפרשה, הן מצוות עשה הן מצוות לא תעשה עד תשלום כל התרי"ג. אף שהרבה פרשיות הן שלא נמצא שם איזה מצוה, ואף שאינה מצוה פרטית מתרי"ג, מכל מקום היא מצוה רבה, והיא ענף ממצוה שהיא נמנית בתרי"ג. ואחר כך נבאר טעם המצוות וסודיהן כפי השגת שכלי, ואחר כך מדות ומוסרים היוצאים מפרשה כאשר
~~~~~~

אבאר. וחל חיוב ביאור על כל אחד ואחד לבאר עד מקום שיד שכלו מגעת. ושלשה הדרכים האלה הם, נר מצוה, ותורה אור, ודרך חיים תוכחת מוסר (משלי ו, כג). אשר על זה סובב והולך זה החיבור דרך חיים, ומנין המצוות דבכל פרשה זהו נר מצוה, והטעמים והסודות זהו תורה אור, אור בגימטריא 'רז', והמוסרים והמדות הם דרך חיים תוכחת מוסר. ואתם בניי יצ"ו בכן באתי לגלות קצת כטיפה מן הים בכל פרשה ופרשה של שבוע, ואתם תהיו כמעיין המתגבר להוסיף כהנה וכהנה בחכמה ובדעת ובתבונה. והנה היה מקומו של זה לעיל במסכת שבת, בענין כל המשלים פרשיותיו, לכתוב מעין כל פרשה ופרשה, אבל שלא להפסיק שם הנחתיו להיותו קונטרס בפני עצמו. וזה שמו אשר יקראו לחלק המחובר על פרשיות התורה תורה שבכתב:

הבטחה השנית שהבטחתי היא במסכת שבועות, אז באתי לדבר ממעלת ורוממות רז"ל בתלמוד ובאגדות, והכלל העולה כי לא דבר ריק, ואם ריק הוא - ממנו, ומי שרוצה לטעום צוף דבש נועם אמריהם, צריך להיות בקי בהם ובשמותיהם ועניניהם וסוגיותיהם. בכן עלה מחשבתי לחבר קונטרס לגלות קצת מכללי התלמוד והסוגיות, ושלא להפסיק בענין שם, אמרתי גם כן להיותו מחובר בקונטרס בפני עצמו, וזה שמו אשר יקראו לחלק הזה תורה שבעל פה. ויען כי השתי תורות אלו הם תורה אחת, כי יחדיו היו תמים, על כן שם הכולל לשניהם הוא, שני לוחות הברית:

וזה לשון תולעת יעקב, דע כי תורה שבכתב היא סוד תפארת ישראל מלך ביופיו תחזינה עיניך, והיא הנקראת תורת אמת, שנאמר (מיכה ז, כ), תתן אמת ליעקב, וכתיב (מלאכי ב, ו), תורת אמת היתה בפיהו. ותורה שבעל פה היא הכלה הנזכרת בשיר השירים. ונקראת תורה שבכתב ולא שבעל הכתב כמו שאנו אומרים תורה שבעל פה. והטעם לפי שהתורה העליונה נעלמת ונסתרת, והיא בכתב סוד היכל עליון שהיא גנוזה בתוכו הם ביחוד גמור, ומשם עומדת להגלות למטה, וזהו שכתוב (שמות כד, יב), אשר כתבתי להורותם, להורתם של מי, של תורה ומצוה הנזכרים בפסוק, כמה דאיתמר (שה"ש ג, ד), ואל חדר הורתי, סוד היין העליון [בינה] המשומר בענביו, שספר העליון שוכן בתוכו, ומשם יוצאה תורה, ולפיכך נקראת תורה שבכתב. ומה שנקראת תורה שבעל פה, לפי שעומדת על המרכבות התחתונות למטה, שנאמר (בראשית ב, י), ומשם יפרד. ולפי שאינם מכלל היחוד ואינם היכל אליה, לזה נקראים על פה. ולסוד זה נקראים תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והם סוד שני דודים שני עפרים תאומי צביה, וכמו שארז"ל

במדרש חזית (ב) ובפסיקתא דהחודש הזה לכם, יונתי תמתי (שה"ש ו, ט), ר' ינאי אומר, תאומתי, לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה ממני. ולפי שתורה שבכתב נסתרת ונעלמת, הוצרכה תורה שבעל פה לבאר סודותיה ולהוציא לאור תעלומותיה, בדוגמא עליונה שעל ידי הכלה נגלים ונודעים המאורות העליונים, והיא המציאה כוחותיהם לפועל, ולזה רמז חכם הרזים באמרו נודע בשערים בעלה (משלי לא, כג), אמר כי על ידי שערי צדק נודע השם העליון בעולם:

ובמדרשו של ר' נחוניא בן הקנה, אמר רבי רחומאי, מלמד שהוא אורה של ישראל ונרה. והא כתיב כי נר מצוה ותורה אור, ואמר, נר זה מצוה, ומצוה זו תורה שבעל פה, אור זה תורה שבכתב. אלא מתוך שבה מתקיים האור קרי ליה אור. ומשל למה הדבר דומה, לחדר צנוע בסופו של בית, אף על פי שיום הוא ואור גדול בעולם אין אדם רואה בתוך (אותו) החדר אלא אם כן הכניס בו נר, כך תורה שבעל פה. ואעפ"י שהיא נר, צריכה היא להתורה שבכתב לפרק קושיותיה ולבאר סודותיה, עד כאן. וכשישראל עוסקין בשתי תורות אלה לשמן, אז דוגמתה למעלה איש באחיהו ידובקו בנשיקה והיו המשכן אחד, ואז הברכה שורה עליהן מלמעלה ושלום בכל. זה סוד ארז"ל בפרק אלו קשרים (שבת קיד, א) מאי בנאים, אמר רבי יוחנן, אלו תלמידי חכמים שעוסקים בבניינו של עולם כל ימיהם, והוא חבור תורה של מעלה להקדוש ב"ה, וזה קיום כל העולמות:

ובמדרשו של רבי נחוניא בן הקנה, ובמה יכול דוד, בגרסתו, שלא היה שותק יומם ולילה והיה מחבר תורה של מעלה להקדוש ברוך הוא, דכל שעה שאדם לומד תורה לשמה התורה של מעלה מתחברת להקב"ה. והיינו דאמרינן (פסחים נ, ב), לעולם ילמוד אדם תורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, עד כאן. והנה כשישראל עוסקים בתורה אמם למעלה משוררת לפני הדודים ואומרת, ישקני מנשיקות פיהו וגו' (שה"ש א, ב). דרך האהובים לנשק זה את זה בפיהם להראות שרוח אחד להם לרוב אהבתם, ודוגמא זו בשני הדודים הנזכרים בשיר השירים המתיחדים בנשיקה, כאלו תאמר הכלה, מי יתן ישקני הידיד מנשיקות פיהו, ובא דרך נסתר קודם הנשיקה. ואחר שהאיש בביתו אמר, כי טובים דודיך מיין, כלומר כמה מתוקים וטובים דודיך עמו, כשישראל עוסקין בתורה הנמשלת ליין, כי בזה משלימין בינינו. נמצא ישראל מוסיפין אהבה בין הקב"ה וכנסת ישראל כשעוסקין בתורה לשמה, עכ"ל:

(המשך אי"ה בגליון הבא)